

Ms 255
St. 5

Prošnja 20 30 fl
dobit 24. / 3 900

5

Blagorodni gosp. Doktor!

Ravno sem vam hotel pisati, ko sem prejel razglednico, na kateri ste bil podpisani tudi Vi. To me je, ne vem zakaj, nekoliko zmiralo. — Na Dunaji sem dobil nekaj spravila, ki nekoliko diši po žurnalistični; ali to je grenko, grenko. Morda bo boljše, toda moje vedenje delo je „Kundlengerarbeit“ in če bi imel še kakšno duha in duhovitešt: ne bi vedel nikamor o temi čednosti. In tako delo prazno meri. No, kljub temu me bo držalo za silo nad vodo. — Da bi vedel, čemu Vas zopet nadle. gujem, — vam ne nevoljo in sebi samemu ne žalost, — povsem vam takoj, da Vas hočem ogremilit z novo prošnjo, citudi sta pretekla že dva meseca od postavljanja. Aho mi morete vseci; vabite mi, in ne bojte se, da bi dolg preveč narasel. Zdaj studiram, tako da se za svojo prihodnost ne bojim

in da imam tudi mnogo več upanja, ob
svojem času poplačati svoje dolgove do
krajca. Nihodnji semester bom lahko
reflektiral na področju od "slav. podp.
družba", izjal se bom tega bedastega
žurnalističnega dela in tako mi pač
ne bo treba več pumpati. Tvoje svojo
knjigo, ki jo prodam, mislim da bom
že lahko posvetil svojim upnikom ...
Tega vam ne pišem v koležko, ker vem,
da niste besnosnici. Vzrok je drug. Jaz
sem brez najmanjših podpor živel par
let tako slabo, da sem morda doval na
vseh koncih in krajih in da sem prvil
vsled tega - najslabši kredit, kar ga je
imel kdaj nek slovenski literat. Da
bi ne bilo tega, bi bil tudi moj literarni
nagled precej drugačen, kakor je ... Pisal sem
sentimentalne pesmi in zato je bila
moja dolžnost živeti od zraka. A jaz,
človek nedostojen, tega nisem znal
ter sem - stoking! - pumpal. Zato je
moje ime omadeževano in pravi ga moram
teh morda živeti nekaj prvi pogoj literarne
slave je, da plača človek svoje dolgove.
Dokler nima primerno življenjske pozicije.

ostane nadebuden mladenci in nič
druzega. Ta nazor je razširjen in neomajen
in to je vzrok, da se tako dolgo oprevičujem,
predno vas prošim podpore. Jaz ne mislim
ostati nadebuden mladenci in zagradelj,
bom gledal, da plavim čim prej kar sem
dolžan. — Videli ste korej tudi Vi
mojo strano. To je moj poverec, napisan
pred enim letom, in zato me nikar
ne sodite po njem. Zdaj pripravljam
satirno farso: spravil bom na
oder tisto ljubljansko družbo, ki o kateri
pravijo, da je svet naše ~~politike~~ ^{inbaligence} kvintete,
renera slovenske kulture in poklicana
vodnica »nariš literarnih in političnih
-predsem političnih- težnjah. Karikiral
sem jako malo in tega mi še treba ni
bilo. Kdor piše pri nas po rečenici, pra-
vijo, da karikira; to ni nič čudnega,
zrakaj življenje tam esli je res strahovito
farsa. — Ali ste videli, kaj solet
politnega literata, na stare dni? "Slovenec"
me je hvalil! In celo kaplan Finžgar!
Prej bi pričaroval sodnjega dne kot kaj
kercega. Če ho slo to tako naprej, bom
pisal dvomiti nad svojim talentom.

Janes bi Vas ne prosil ničesar in menda
sploti ne več; ali za "Jak. Rudo" nisem
dobil ničesar; postal sem v "Zvon" dvoje
novel in nisem dobil ničesar, ker sem
"Nor. Siskaeni" talčan; prosil sem podpore
"pisateljsko podp. društvo" in nisem dobil
zopet ničesar. Ne pomagaj mi nič,
če si izgrabim glavo in prste. [Ako ste
v tem trenutku pri denarjih, posodite
mi še enkrat 30 fl. Kadar se udeležim
in oddahnem, Vas ne bom pustil na
cedilu. Najbolj bi me razveselili, če
mi pošljete kakoj, da dobim že v pone-
deljek. — Gre mi tudi zaradi dolgov in
celo vsakdanje skrbi me ne pustite pri
misi; Najneprivijetneje mi je, da živim
v velikem mestu in ^{da} ju. pr. miš. enkrat
vso zimo — pri enkrat sem bil v gledališču! —
Tu se igrajo najlepše drame in nastopajo
najslavnejši igralci, človek pa mora biti
doma. — — — Oprostite, da je pismo
tako narocno in kljub tej novi prošnji
ne imajte slabege mnenja o meni.

Z odličnim spoštovanjem

Jovan Cankar

Wien XVI. Lindnergasse, 26. II. 19.

Mb 205
57.5

D 1472/6926